

Manifest
ELS ALTRES ANDALUSOS
Lluís Cabrera, Miguel Fernández, Carmen Gallegos, Jordi Morón, Pedro Morón, Bienve Moya, Manuel Olivas, Fernando Peregrín, Juan Miguel Portal i Marta Riera

Nosaltres devem ser "els altres andalusos". Alguns hem nascut a Jaén o a Granada, o han estat els nostres pares els que van néixer a Andalusia i van venir a viure a Catalunya. A molts de nosaltres mai se'ns ha demanat la nostra opinió, ni la nostra intervenció en tant que andalusos. Molts de nosaltres ni podíem imaginar que algú demanes més subvencions públiques per benefici "nostre" o, de la mateixa manera, intercedís en la política catalana en el nostre nom. La majoria de nosaltres ni sabíem que algú ens podia fer servir de moneda de canvi per exigir privilegis, ni podiem imaginar que en el nostre nom, en tant que andalusos o fills d'andalusos algú reclamava a les administracions públiques més diners per nosaltres, que el que es demanava era en el nostre nom.

Si diem que som els altres andalusos estem denunciant que algú s'apropii de la nostra voluntat per satisfer els seus interessos particulars. Els altres andalusos ens indignem quant algú vol viure de nosaltres, els altres andalusos som tots els catalans que denunciem que una persona s'atorgui, sense passar per les urnes, la representativitat de la meitat dels ciutadans del país, demani espais públic i diners, també públics, en nom d'una comunitat imaginària que només es materialitza en un minúscul grup de persones amb la única pretensió de satisfer els interessos econòmics i polítics seus i els d'aquells estaments públics i privats que els hi recolzen.

Durant els mesos d'abril i maig d'aquest any, coincidint amb la celebració de la "Feria de Abril de Catalunya", els organitzadors de la qual van retardar-ne les dates per que es convertís en el pòrtic del Fòrum Universal de les Cultures, els mitjans de comunicació van recollir opinions contraposades sobre la qüestió.

Determinats articles de premsa donaven entenent que les crítiques a la FECAC (Federación de Entidades Culturales Andaluzas en Catalunya) per l'excés subvencionador de las institucions públiques dedicades a aquest esdeveniment, així com per la falta de transparència en la gestió d'aquests recursos econòmics, eren un atac al conjunt d'andalusos residents a Catalunya, i en comprovar que el Sr. Francisco García Prieto, president de la mencionada federació, actua, amb el beneplàcit de gran part de la classe política catalana, com a representant de tots els que vam néixer, o van néixer-hi els seus pares, a Andalusia, i que vam créixer a Catalunya, els sotisansants, tots relacionats amb la condició que dona origen al cas,

volem declarar que nosaltres ens sentim catalans per propi dret, perquè així ho em decidit.

Aquest dret ens l'atorga el treball dut a terme pels nostres pares i per nosaltres mateixos, colze a colze amb altres persones que ja residien al territori, tots els quals hem fet la Catalunya actual, la Catalunya real.

Acceptem amb enteniment, i per pròpia voluntat, la singularitat de la història política de Catalunya i de la seva cultura, així com manifestem que el català és encara avui la millor eina que ens pot permetre cohesionar-nos i identificar-nos com un sol poble, unit i divers, del qual ens sentim satisfets de formar-ne part.

No acceptem que des del paternalisme dels Pujols, dels Maragalls o altres cognoms de la classe dirigent a Catalunya, ens hagin de autoritzar, convèncer o ratificar la nostra condició de catalans, i neguem que algú pugui atorgar-se la facultat d'intervenir-hi, subscriuint o no cèdules de catalanitat.

Així mateix, tampoc acceptem de cap manera que des d'auto atorgades i fantasioses representativitats, puguin donar-nos patent d'andalusos, els Garcías Prietos, Guisados, etc. Aquestes persones, només, i amb bona lògica, es representen a ells mateixos i als seus associats.

Altrament, no podem transigir en que algú pretengui separar-nos del comú del poble català, i vulgui representar-nos políticament i o culturalment com a sector a part dins del conjunt de la ciutadania catalana actual. També censurem a aquells que per interessos electorals, o d'altre ordre, ajuden a que aquesta situació fraudulenta es consolidi. A nosaltres, com a la resta d'humans, homes i dones individuals, només ens poden representar aquells o aquelles a qui, observant la lliure convocatòria d'eleccions, es presenten per a ser elegits i avalats amb el nostre vot, o amb el nostre silenci.

Un exemple flagrant de mala gestió per part dels sectors interpretadors de la cultura oficial és el tracte que es dona (exceptuant Barcelona) al flamenc que es produeix avui a Catalunya. La difusió d'aquest art no és patrimoni, com a vegades passa en molts ajuntaments, de les "casas regionales" o sucedanis. La promoció del flamenc cal que es faci a través dels mateixos canals professionals que es fa amb els altres gèneres musicals: clàssica, rock, jazz, tradicional, afroclubà, etc.

Des de la nostra experiència no creiem que la cultura popular conegui fronteres, així podríem assegurar que la cultura popular catalana

arriba fins Almeria, i que la cultura popular andalusa arriba fins la Ligúria i Grècia, abraçant tot l'arc mediterrani occidental i oriental amb les illes incloses. Així com també la cultura popular d'aquest països es mixtura amb les mencionades cultures populars catalanes i andaluses.

Estem convençuts que la riquesa de l'art flamenc que es crea a la regió catalana de Barcelona és un altre dels elements que penetra, afavoreix i fa més plural la cultura del nostre país. Al que ens oposem es que determinats actes festius farcits de tòpics i banalitats puguin passar a formar part d'una cultura catalana del futur; de superficialitats i fums amb aspecte cultural de pèssima qualitat ja en tenim prou i massa.

Si els dirigents polítics catalans es pensen que fins ara la FECAC i el seu president han estat un element de cohesió social, i per aquesta raó als han enfortit amb recursos públics (un altre assumpte es el paper que han pogut jugar les entitats amb sabor andalús, individualment, associades o no a la federació), nosaltres creiem tot el contrari: només cal recordar els fets d'abril / maig del 98, quan el Sr. Francisco Garcia Prieto es pronuncià públicament contra la Llei de Política Lingüística, tensà la corda al màxim i sense cap mena de respecte prohibia al Sr. Joan Maria Pujals, aleshores Conseller de Cultura del govern del país, l'accés al recinte on es celebrava la Feria de Abril, uns terrenys de propietat municipal a Santa Coloma de Gramenet. La fanfarroneria del Sr. García Prieto ocupà l'escena política catalana i ningú va saber col·locar al seu lloc a un personatge que va ser capaç de desafiar a la institució que ens representa, el Parlament de Catalunya -on va aprovar-se la Llei per una ampla majoria-. Aquest senyor, recolzant-se en la por del conjunt dels polítics, començant pel mateix president Pujol, va amenaçar dividir el país reunint un milió de firmes en contra de la mencionada llei. L'astúcia i presumpció del president de la FECAC sumada a la por de la classe política, va provocar que el "farol" forçés al Sr. Pujals a cedir davant l'exigència d'augment en l'ajut econòmic per a l'edició de la Feria de Abril d'aquell any.

Si alguna vegada algú s'ha plantejat que la FECAC és un model d'integració, nosaltres pensem que estan en un error, aquest model es una mentida: potencia els guetos, fa de la nostàlgia una símptoma incurable, no proporciona vots, no afavoreix que Catalunya sigui sincerament bilingüe (de fet, multilingüe), al contrari, aquest model està al servei dels qui negocien amb els sentiments, i es una eina amb la qual, mitjançant el xantatge en el comerç electoralista, ha sabut injectar el temor a la majoria dels líders polítics catalans, amb la finalitat que s'avinguin a les seves pretensions, que no son altres que las econòmiques. Qualsevol qüestió relacionada amb la cultura, la

diversitat, la cohesió social, el flamenc, la sardana, l'associacionisme popular, les sevillanes, o el fandango, no els importa gens. La cuirassa amaga interessos econòmics que sota el vernís ingenu de estar al front de una federació d'entitats culturals, apareix públicament com quan fiques un "azucarillo" en un vas d'aigua, que es dissol sense deixar rastre. Cal recordar, però, que hi ha verins que també, com els "azucarillos", es dissolen, mes no per aquest fenomen deixen de ser verins.

"Els altres andalusos" Lluís Cabrera, Miguel Fernández, Carmen Gallegos, Jordi Morón, Pedro Morón, Bienve Moya, Manuel Olivas, Fernando Peregrín, Juan Miguel Portal i Marta Riera.

Publicat a <http://www.altresandalusos.org> el Novembre de 2004